

Arrest

nr. 222 837 van 19 juni 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2019 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.06.2018 werd ingediend door:

*Naam: M(...)
Voornaam: A(...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse schoonzoon, de genaamde K(...), H(...) (...) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Dit artikel luidt als volgt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene volgende stukken heeft voorgelegd ten einde het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon van in het land van herkomst aan te tonen:

- Attestation administrative de non Profession: met verklaring dat A(...), M(...) °1954 te Ahfir geen beroep uitoefent. Gedaan te Ahfir op 30.04.2018.

- Attestation de Non-Imposition a la TH-TSC N°7574/2018, als bewijs dat M(...) A(...) geen belastingen betaald. Met slot vermelding dat het een verklaring op eer betreft door betrokkene gedaan op 26.04.2018. Dit kan niet worden aanvaard als bewijs van onvermogen gezien dit een verklaring is op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

- Bewijs van geld stortingen via RIA Envia Belgium SPRL van K(...) H(...) aan M(...) A(...) gedurende de maanden september 2017 tot en met april 2018.

- Attest afgeleverd door het OCMW Ronse met verklaring dat M(...) A(...) op 22.05.2018 geen leefloon of financiële steun geniet van het OCMW Ronse.

- Certificat de non Propriete op naam van A(...), M(...), met verklaring dat betrokkene geen eigendommen heeft in Berkane. Dit is gedeeltelijk opgemaakt op verklaring van betrokkene op 08.11.2018. Gedaan te Berkane op 08.11.2018. Dit attest heeft geen uitsluitel over eigendommen ergens anders in Marokko en kan dus niet worden aanvaard als bewijs van onvermogen.

- Attestation de non-Imposition a la TH-TSC N° 15527/2018, als bewijs dat M(...) A(...) geen belastingen betaald. Met slot vermelding dat het een verklaring op eer betreft door betrokkene gedaan op 23.10.2018

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Vooreerst is het onvermogen in het land van herkomst niet afdoende aangetoond, door het feit dat de documenten gedeeltelijk werden opgemaakt op basis van de verklaarde gegevens van betrokkene zelf. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, het gesolliciteerd karakter kan niet uitgesloten worden.

Tot slot is de financiële afhankelijkheid van in het land van herkomst niet afdoende aangetoond, gezien dat de stortingen slechts voor enkele maanden vóór de komst naar België zijn gebeurd en geen bewijs vormen dat betrokken hiervan ten laste is geweest gezien het onvermogen niet is aangetoond. Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de

gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“(…) Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn naaste familieleden wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt: (…). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt². Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn naaste familie) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

2.1.3. Verzoeker betoogt dat hij als gevolg van de bestreden beslissing van zijn naaste familieleden wordt gescheiden en dat de gemachtigde geen concreet evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). In dit geval gaat het om het aantonen van het ten laste zijn in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, wat in de bespreking van het tweede en het derde middel aan bod zal

komen, waardoor de verwerende partij niet opnieuw dient over te gaan tot een proportionaliteitstoets. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“2.1. Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag verblijfskaart wordt geweigerd gezien verzoeker niet bewezen heeft dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Dat verzoeker echter door het neerleggen van talrijke bewijsstukken heeft aangetoond dat hij wel degelijk in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en nog steeds ten laste van de referentiepersoon is in België . Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde stukken waaruit blijkt dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

2.2. Dat verzoeker ter staving van zijn “ten laste zijn” bewijzen van geldstorting via RIA Envia Belgium SPRL van zijn Nederlandse schoonzoon aan verzoeker heeft neergelegd gedurende de maanden september 2017 tot en met april 2018. Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom met deze maandelijkse geldstorting geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

2.3. Dat verzoeker ter staving van zijn “ten laste zijn” een “attestation administrative de non profession”, waarin wordt geattesteerd dat verzoeker geen beroep uitoefent, neerlegde. Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom met dit bewijsstuk, waaruit blijkt dat verzoeker geen beroep uitoefent, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

2.4. Dat verzoeker eveneens als bewijs dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon twee documenten, met name een “attestation de non-imposition à la la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n°7574/2018” en “attestation de non-imposition à la la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n°15527/2018”, heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij geen belastingen betaald. Verweerder weigert met deze attesten rekening te houden omdat hij deze bewijsstukken beschouwt als verklaringen op eer gezien deze op basis van verzoekers verklaringen werden opgemaakt. Verweerdens weigering om deze attesten niet te weerhouden als afdoend bewijs van onvermogen van verzoeker is echter volkomen onterecht. Immers op de website van de Marokkaanse autoriteiten, meer bepaald, Service-Public.ma3, blijkt dat om voormeld attesten te kunnen ontvangen, deze “verklaring op eer” net noodzakelijk is (cf. stuk 2): «Attestation de non imposition à la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) Le demandeur La personne concernée Documents exigés Une déclaration sur l’honneur (Modèle AAP009), signée et légalisée ; Une copie de la CNI ou de la carte de séjour; Un certificat de résidence dans le cas où l’adresse d’habitation est différente de celle figurant sur la CNI; Une copie légalisée du contrat de bail ou de la quittance de loyer ou de l’engagement du propriétaire ou de l’occupant. Demande d’attestation de non imposition à la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) (Modèle AAP009F) [Formulaire] » Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met deze bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoeker geen belastingen betaalt, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

2.5. Dat verzoeker ter staving van zijn “ten laste zijn” een “Certificat de non-propriété ”, waarin wordt geattesteerd dat verzoeker geen eigendommen heeft in (de provincie) “Berkane”, neerlegde. Verweerdens weigering om dit attest niet te weerhouden al afdoend bewijs van onvermogen van verzoeker is opnieuw echter volkomen onterecht. Volgens verweerder werd dit attest gedeeltelijk opgemaakt op verklaring van verzoeker en heeft dit attest geen uitsluitel over eigendommen ergens anders in Marokko. Echter op dezelfde website van de Marokkaanse autoriteiten, meer bepaald, Service-Public.ma4, blijkt dat om voormeld attest te kunnen ontvangen, opnieuw deze “verklaring op eer” noodzakelijk is (cf. stuk 3) : « Quelles sont les pièces à fournir pour l’obtention du certificat de non propriété fourni par la Direction des Impôts ? Les pièces à fournir pour l’obtention du certificat de non propriété fourni par la Direction des Impôts sont : ·Une copie certifiée de la carte nationale d’identité ; ·Déclaration sur l’honneur (il s’agit d’un imprimé délivré par l’administration des impôts rempli et certifié ; ·Certificat de résidence ; ·La dernière quittance d’eau et d’électricité ». Dat dit attest in Marokko diende

aangevraagd te worden bij de Dienst Belastingen van de stad waar men woonde/woont. Dat derhalve dit stuk dan ook enkel betrekking kan hebben over het al dan niet bezitten van eigendommen in deze stad/provincie (Berkane is de hoofdstad van de gelijknamige provincie Berkane). Dat van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij de Dienst Belastingen van elke Marokkaanse stad/provincie aanschrijft. Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met het door verzoeker neergelegde bewijsstuk, waaruit blijkt dat verzoeker geen eigendommen heeft in Berkane, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

2.6. Dat derhalve verweerder geenszins op een afdoende manier in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom de door verzoekers neergelegde overtuigingsstukken niet kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoeker onvermogen is en voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en materieel ten laste was van de referentiepersoon. Dat er derhalve sprake is van schending van de art. 40bis en 62 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Dat er derhalve sprake is van manifeste beoordelingsfout.”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

2.2.3. Verzoeker dient stukken bij te brengen die aantonen dat hij reeds in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, zijnde zijn Nederlandse schoonzoen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar de inhoud en de bewijswaarde van de neergelegde stukken, waarbij over ieder afzonderlijk stuk gemotiveerd wordt. In dit geval concludeert de gemachtigde: *“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.”* Hij besluit dat verzoeker niet aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij talrijke bewijsstukken heeft neergelegd die aantonen dat hij wel degelijk in het land van herkomst ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon en dat hij nog steeds ten laste is. Verzoeker stelt dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met alle door hem neergelegde stukken. Verzoeker stelt, meer specifiek, dat de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren waarom er geen rekening kan worden gehouden met de maandelijksse geldstortingen.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de geldstortingen het volgende gesteld: *“Bewijs van geldstortingen via RIA Envia Belgium SPRL van K(...) H(...) aan M(...) A(...) gedurende de maanden september 2017 tot en met april 2018. (...) Tot slot is de financiële afhankelijkheid van in het land van herkomst niet afdoende aangetoond, gezien dat de stortingen slechts voor enkele maanden voor de komst naar België zijn gebeurd en geen bewijs vormen dat betrokken hiervan ten laste is geweest gezien het onvermogen niet is aangetoond.”*

De gemachtigde oordeelt dat de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst niet afdoende werd aangetoond, aangezien de stortingen slechts voor enkele maanden voor de komst naar België zijn gebeurd en geen bewijs vormen dat betrokkene hiervan ten laste is geweest. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd dat de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren omtrent de voorgelegde stortingsbewijzen. De motivering is uitdrukkelijk te lezen in de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt verder dat de gemachtigde niet gemotiveerd heeft waarom de stukken *“attestation administrative de non profession”, “attestation de non-imposition à la taxe d’habitation (TH) at à la taxe de services communaux (TSC) n°15528/2018”* en het *“Certificat de non-propriété”* niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen en het *“ten laste zijn”* van de referentiepersoon.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd waarom deze voorgelegde stukken niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen in het land van herkomst en het *“ten laste zijn”* van de referentiepersoon. De bestreden beslissing luidt als volgt: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene volgende stukken heeft voorgelegd ten einde het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon van in het land van herkomst aan te tonen: - Attestation administrative de non Profession: met verklaring dat A(...), M(...) °1954 te Ahfir geen beroep uitoefent. Gedaan te Ahfir op 30.04.2018. - Attestation de Non-Imposition a la TH-TSC N°7574/2018, als bewijs dat M(...) A(...) geen belastingen betaald. Met slot vermelding dat het een verklaring op eer betreft door betrokkene gedaan op 26.04.2018. Dit kan niet worden aanvaard als bewijs van onvermogen gezien dit een verklaring is op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. - Bewijs van geld stortingen via RIA Envia Belgium SPRL van K(...) H(...) aan M(...) A(...) gedurende de maanden september 2017 tot en met april 2018. - Attest afgeleverd door het OCMW Ronse met verklaring dat M(...) A(...) op 22.05.2018 geen leefloon of financiële steun geniet van het OCMW Ronse. - Certificat de non Propriete op naam van A(...), M(...), met verklaring dat betrokkene geen eigendommen heeft in Berkane. Dit is gedeeltelijk opgemaakt op verklaring van betrokkene op 08.11.2018. Gedaan te Berkane op 08.11.2018. Dit attest heeft geen uitsluitel over eigendommen ergens anders in Marokko en kan dus niet worden aanvaard als bewijs van onvermogen. - Attestation de non-Imposition a la TH-TSC N° 15527/2018, als bewijs dat M(...) A(...) geen belastingen betaald. Met slot vermelding dat het een verklaring op eer betreft door betrokkene gedaan op 23.10.2018*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Vooreerst is het onvermogen in het land van herkomst niet afdoende aangetoond, door het feit dat de documenten gedeeltelijk werden opgemaakt op basis van de verklaarde gegevens van betrokkene zelf. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoest worden, het gesolliciteerd karakter kan niet uitgesloten worden. Tot slot is de financiële afhankelijkheid van in het land van herkomst niet afdoende

aangetoond, gezien dat de stortingen slechts voor enkele maanden vóór de komst naar België zijn gebeurd en geen bewijs vormen dat betrokken hiervan ten laste is geweest gezien het onvermogen niet is aangetoond. Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Met betrekking tot het vermelde attest van de Marokkaanse autoriteiten (Attestation de non-Imposition a la TH-TSC N° 15528/2018) wordt gemotiveerd dat niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten een dergelijke vaststelling hebben gedaan en dat deze stukken dus dienen te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er wordt nog opgemerkt dat er geen andere stukken voorliggen die de inhoud van deze attesten staven. De verwijzing van verzoeker naar de website van de Marokkaanse autoriteiten, doet hieraan geen afbreuk. Met betrekking tot het "*Certificat de non Propriete*" wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat dit attest geen uitsluitel biedt over het hebben van eigendommen ergens anders in Marokko. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde niet op afdoende manier gemotiveerd heeft met betrekking tot dit neergelegde bewijsstuk. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, op basis van de voorgelegde stukken, te oordelen dat niet afdoende wordt aangetoond dat verzoeker onvermogen is in zijn land van herkomst en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel afhankelijk was van de referentiepersoon. Het louter niet akkoord zijn met de verwerende partij volstaat niet.

Verzoeker vraagt in wezen om een andere beoordeling van de Raad. Het komt de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van het bestuur.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In het derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

"3. (...)Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd !!!! Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor. Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is."

2.3.2. Verzoeker betoogt dat hij had moeten worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Verzoeker verwijst naar de richtlijn 2003/86/EG. Deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn, zodat hij de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/ 86/EG niet op ontvankelijke wijze kan aanvoeren. Bovendien voorziet artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG nergens in de verplichting om een vreemdeling te horen.

Wat de hoorplicht betreft, moet het volgende worden gesteld:

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt

gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: 1° de overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene; 2° de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu is niet aangetoond dat aan deze laatste voorwaarde is voldaan.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pten. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat, zoals reeds gesteld, een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Nog luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in dit geval specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen, zonder meer, en dus geen enkel concreet argument aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die de inhoud van de beslissing had kunnen beïnvloeden. Bovendien gaat het in dit geval om een aanvraag waar het verzoeker vrijstaat in het kader van die aanvraag alle volgens hem nuttige inlichtingen te verschaffen en opmerkingen kenbaar te maken. Verzoeker werd dus in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87). In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC